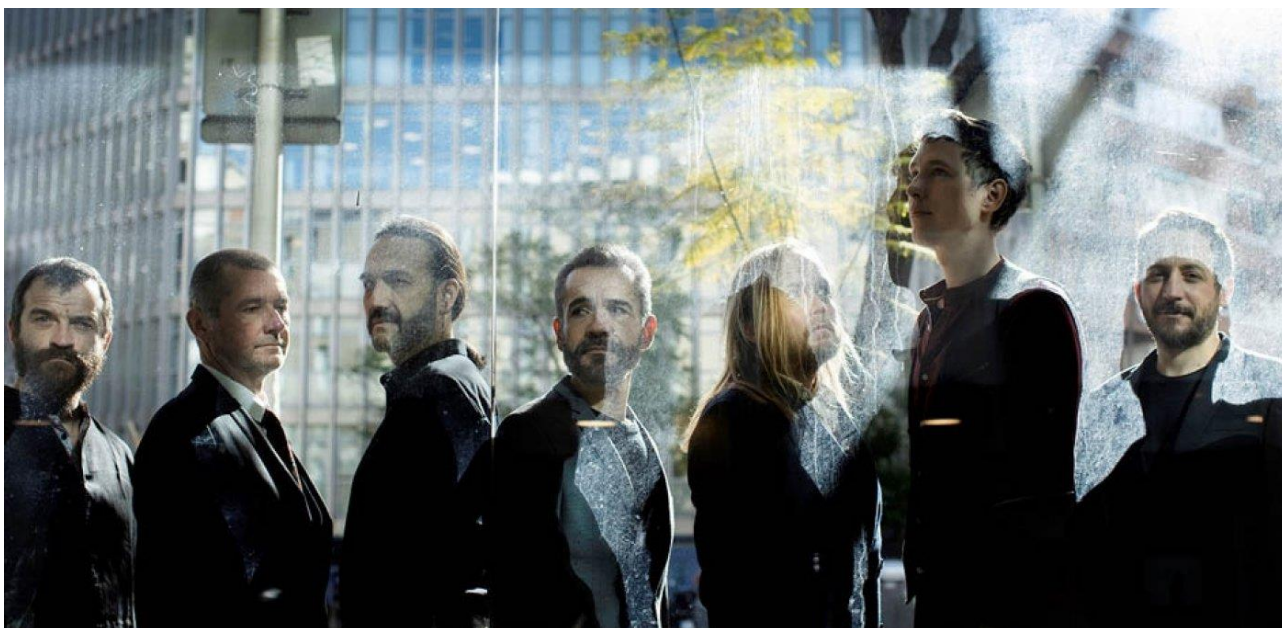

Klassiek

Donderdag 14.10.2021 - Abdijkerk Grimbergen

Grindelavoix / Björn Schmelzer (artistieke leiding)

JOSQUIN, THE UNDEAD

Met: zang: Andrew Hallock (alt), Albert Riera, Andrés Miravete, Marius Peterson, Adrian Sîrbu (tenoren), Tomàs Maxé (alt/bas), Arnout Malfliet (bas) – cister: Philippe Malfeyt – luit: Floris De Rycker

In 1521, exact 500 jaar geleden, stierf Josquin des Prez. Al tijdens zijn leven was deze Henegouwse componist een wereldster en zijn imago werd na zijn dood alleen maar groter.

Grindelavoix gaat niet op zoek naar de authentieke Josquin, maar naar de fabricatie van deze uitzonderlijke renaissancemusicus. Daarin speelt Antwerpen een cruciale rol: de eerste herdenking vond namelijk plaats met de Antwerpse uitgave van Tielman Susato's zevende chansonboek in 1545, dat volledig gewijd was aan een nagenoeg onbekend Josquinrepertoire. De uitgever vertelt in het voorwoord dat hij kosten noch moeite gespaard heeft om vergeten en verloren gewaande werken op te sporen.

Bereid je voor op een intense, melancholische duik in de vijf- en zesstemmige chansons van de late Josquin die elk een aparte klankwereld aan intensiteiten en emoties ontvouwen en je hoe dan ook naar de keel grijpen.

Einde concert voorzien rond 21u20.

JOSQUIN, THE UNDEAD (Josquin, ondood...)

Lamentaties, Deploraties en Dodendansen uit de Antwerpse 1545 Susato print

In 1540, 19 jaar na de dood van Josquin des Prez, schreef de Duitse muzikuitgever Georg Forster: "Ik herinner me een eminent iemand die zei dat nu Josquin dood is, hij meer composities aflevert dan toen hij nog leefde."

Dat Forster gelijk had, werd vijf jaar later bevestigd toen Tielman Susato in Antwerpen zijn zevende boek met chansons uitgaf, volledig gewijd aan Josquin. Een groot aantal van die chansons die men verloren waande en hier voor eerst gepubliceerd werden, bleken achteraf vervalsingen of op zijn minst grove arrangementen. Het is dit authenticiteitsprobleem wat musicologen vandaag nog het meeste bezighoudt. Susato's uitgave, die met recht de eerste echte Josquin herdenking mag worden genoemd, is echter vooral interessant omdat ze de "onsterfelijke" allure van de componist in de verf zet, een allure die zich uit in Josquins eigen obsessie, vooral op het einde van zijn leven, met dood, verval, rouw (*regret*) en melancholie, die zich uitdrukt in werken met een sterke herhalingsdwang. Nochtans is deze doodsdrijf tegengesteld aan de dood zelf: ze is een muzikaal *principe par excellence*, zowel kleverig als versnellend – een soort dodendans.

Samen met vijf- en zesstemmige chansons van Josquin publiceerde Susato ook drie klaagzangen voor de dood van de componist van de hand van Gombert, Vinders en Appenzeller. *Musae Jovis* van Gombert is een van zijn meest adembenemende werken, waarin hij in het begin Josquins *Nymphes des bois* citeert, diens eigen klaagzang voor de dood van Ockeghem. Gombert laat zijn compositie uitmonden in een frenetieke *dance à l'antique* waarin ondermaanse en hemelse elementen de lof aanheffen voor de onsterfelijke Josquin.

Josquin schreef de meeste van de composities in de Susato uitgave na 1504, na zijn terugkeer uit Italië naar de Noord-Franse stad Condé-sur-l'Escaut, waar hij de laatste 17 jaar van zijn leven zou doorbrengen. Hoewel sommige chansons verschijnen in manuscripten en drukken van rond die tijd, zoals *Nymphes des bois*, *Petite Camusette*, *Faulte d'argent* en *Baisiez moy*, reken ik al deze composities tot Josquins late stijl.

Geen enkel ander componist heeft herhaling tot compositieprincipe bij uitstek verheven; bij Josquin wordt het zijn muzikale handtekening. Jesse Rodin, een autoriteit op het gebied van Josquins Romeinse periode in de late jaren '90 van de 15de eeuw, noemt hem terecht een "obsessive compositional personality", terwijl andere specialisten wijzen op

een muzikale herhalingsdwang die in praktisch zijn hele oeuvre tot uiting komt.

Josquins late stijl, uitgedrukt in vijf- en zesstemmige Franse chansons, resoneert met wat Adorno en Saïd hebben geschreven over de zogenaamde "late stijl" van kunstenaars en componisten in het bijzonder: de muziek wordt eenvoudiger, meer geconcentreerd en meer gericht op wat Adorno de "catastrofe" noemt, oftewel, de doodsdrijf van de kunstenaar, die nogal gemakkelijk valt te herkennen in de late composities van Josquin.

Het lijkt alsof Josquin, wanneer hij zijn internationale carrière beëindigde en terugkeerde naar Frankrijk, zijn eigen symbolische dood ensceeneerde door zich vooral in te laten met specifieke Franse poëzie: klaagzangen, de zogenaamde *chansons de regrets*, tragikomische liefdesliederen, enz. Dit is uiteraard louter hypothetisch, vooral een dramaturgisch instrument om hedendaagse uitvoerders toe te laten te begrijpen wat er in dit repertoire op het spel staat. Is het evenwel niet interessant te overwegen dat het deze zelf geënsceeneerde symbolische dood is die Josquins plotse, legendarische faam in een stroomversnelling heeft gebracht, tijdens zijn leven en vooral ook na zijn overlijden in 1521? Dat het, "entre deux morts", Josquin een ondode aura heeft bezorgd die vooral sinds de 20ste eeuw voortdurend wordt opgerakeld?

De notities die hier volgen, proberen iets weer te geven van Josquins late stijl zoals in dit programma kan worden beluisterd. Een zeker besef of idee van deze late stijl laat uitvoerders toe keuzes te maken wat tempo, frasering, ornamentatie, instrumentale inbreng en vocale orkestratie betreft. Uiteraard is Susato's uitgave 24 jaar na de dood van Josquin geen coherente collectie en is ze niet als geheel bedoeld door de componist. Maar haar retrospectieve karakter (volledig gewijd aan een componist van de vorige generatie met de bedoeling hem bij wijze van spreken uit de dood op te wekken) is uitzonderlijk. Het commemoratieve aspect van de uitgave wordt niet alleen in de verf gezet door de toevoeging van drie lamentaties voor Josquin door componisten van de volgende generatie, maar wordt ook merkwaardig genoeg verdubbeld door de inhoud van de chansons van Josquin, waarvan de keuze en samenstelling uitblinkt in coherentie en allesbehalve willekeurig lijkt. Allemaal gaan ze over onmacht, gefaalde liefde, melancholie, of dood.

Is deze redactie een idee van Susato, of van Josquin? In de laatste fase van zijn leven, slaagt Josquin erin zijn virtuoze herhalingstechnieken in te zetten om de ruïne van het leven zelf gestalte te geven.

Catastrofische polyfonie wordt het instrument bij uitstek voor poëtische impotentie, mislukking en inertie. Zo goed als alle chansons zijn gebaseerd op canons die de andere stemmen contamineren met nog meer gesimuleerde canons en imitaties. Gecomponeerd in een tijdsspanne van ongeveer 20 jaar vertonen ze niettemin een rigoureuze stilistische continuïteit.

Het lijkt niet vergezocht deze muzikale werken op te vatten als een antidotum voor de depressieve poëtische inhoud die ze tegelijkertijd etaleren, vergelijkbaar met de manier waarop Freud herhalingsdwang als motor beschrijft van en tegelijk tegen de viscositeit van de doodsdrijf. Mijn hypothese is dan ook dat Josquin op de een of andere manier de universele logica van de doodsdrijf weet te capteren in zijn late stijl.

Laat ons om te beginnen een blik werpen op de chansons die gebaseerd zijn op populaire melodieën met een komische inhoud: *Baisiez moy*, *Faulte d'argent*, *Je me complains* en *Petite camusette*. Hoewel het op het eerste zicht louter om polyfone arrangementen gaat van populaire chansons, zijn ze het best te begrijpen met wat Adorno een "Totentanz der Prinzipien" heeft genoemd, een soort van zweven van contradictorische parameters zonder oplossing, vaak door middel van tonale dubbelzinnigheid. *Petite Camusette* is ook een echte dodendans of *dance macabre*, die het bekende topos evoceert van een liefdespaar dat heimelijk door de Dood wordt beslopen (denk aan Albrecht Dürers gravure met hetzelfde thema). In het chanson figureren Robin en Marion die hand in hand in het bos wandelen en in slaap vallen, en Camusette of Camuse, de personificatie van de Dood, tegen wie de verteller schreeuwt: "A la mort m'avez mis" ("Je hebt me ter dood gebracht). Josquin benadrukt het dansante karakter van het chanson door in een aantal stemmen een tripel metrum te weven in sommige passages. We hebben deze suggestie door de instrumentale begeleiding in de verf gezet. De twee middenstemmen zijn volledig als canon opgevat terwijl de bovenstemmen en de twee basstemmen in gesimuleerde canons evolueren. Het chanson is een draaikolk van canons en semi-canons die het populaire en het gesofisticeerde verbinden in een haast onmogelijke dans.

In *Faulte d'argent* en nog meer in het zesstemmige *Baisiez moy* zijn onoplosbare tonale ambigüiteiten Josquins antwoord op de onmogelijkheid van de liefdesrelatie die in de tekst wordt aangekaart. *Faulte d'argent* geeft het aloude thema van "geen liefde zonder geld" nieuwe betekenis in vroegkapitalistisch Noord-Europa, terwijl *Je me complains* inhoudelijk kan worden opgevat als zijn spiegel: het chanson beschrijft een meisje dat zit te breien terwijl ze wacht op haar geliefde die maar niet komt. De ambigue onomatopeïsche finale evoceert het populaire liedje

La Tricotée (waarbij tricotée ook dubbelzinnig de liefde bedrijven kan betekenen of zelfs liefdesbedrog). De virtuoze en melismatische fraseringen van de middenstemmen dragen bij tot het komische en theatrale gehalte van de liefdesklacht van het meisje.

Pour souhaitter kan ook opgevat worden als een komisch lied. Opnieuw hebben we te maken met een protagonist die ontbering lijdt, sociaal gemarginaliseerd is en die droomt van het onmogelijke alsof het niets is: goede gezondheid, een lang leven, eeuwig geluk, extreme weelde en een plaats in de hemel, een discours dat gemakkelijk kan worden geassocieerd met het type van de pauper of de knecht in het populaire theater. De "dodendans van de principes" werkt hier door een combinatie van 'wishful thinking' in de tekst en de rijkelijk polyfone en gebalanceerde uitdrukking van deze onmogelijkheid. Is het vergezocht in Josquins keuze voor deze komische, maar maatschappijkritische poëzie een politiek engagement te bespeuren?

Laten we nu dieper ingaan op de ernstige klagen, met inbegrip van de zogenaamde *chansons de regrets*, een genre dat erg *en vogue* was aan het vroeg-16de-eeuwse Bourgondisch-Habsburgse hof. Los van de repetitieve canontechniek in deze werken is er ook sprake van intermuzikale herhaling: vaak citeert Josquin melodielijnen van een chanson in een ander. Op die manier verwijzen de chansons naar elkaar en spiegelen ze elkaar, zoals in een mise en abyme. Musicologen hebben op die manier intrinsieke connecties ontwaard tussen *Faulte d'argent*, *Douleur me bat*, *Parfons refretz*, *Regretz sans fin*, *Plusieurs regretz* en *Se congie prens*.

In deze zes chansons ensceneert Josquin dat wat muziek zelf lijkt tegen te spreken: inertie en dood. Deze werken zijn de meest evocatieve uitdrukking van Josquins muzikale doodsdrijf.

In chansons zoals *Petite Camusette* en *Se congie prens*, waarin de zielenroerselen worden vergeleken met een woelige zee, past Josquin een eerder manische muzikale grammatica toe. De protagonist in *Se congie prens* is de opgejaagde middenstem die als een kleine sloep laveert tussen de andere stemmen en die tegelijk het geheel van elektriciteit voorziet. De andere chansons zijn lethargisch, of zelfs depressief van karakter en ensceneren de klevigheid (Klebrigheit) van de doodsdrijf zoals Freud haar beschreef. Het hoeft dan ook niet te verrassen dat de verteller in het stroperigste werk, *Douleur me bat*, een enscenering van pure inertia, uiteindelijk smeekt om te worden losgemaakt: 'decoller'; een werkwoord dat hier niet moet worden begrepen als onthoofding (zoals vaak vertaald), maar als een letterlijk ontlijmen.

In *Nimphes*, *nappes* klaagt de verteller dat zijn of haar geest meer dood is dan ziek, een duidelijke evocatie van de symbolische dood, eerder dan van een fysiek

overlijden. *Regrets sans fin* evocert dit “zonder einde” door een voortdurend eindigen in korte, constant onderbroken frases, gecompenseerd door een structuur waarbij het begin (*regretz sans fin*) op het einde wordt herhaald (wat het werk een ongewoon *perpetuum mobile* karakter geeft), een poëtica Beckett waardig.

Nymphes, nappes is een van de twee legendarische klaagzangen van Josquin, samen met *Nymphes des bois*, dat in een soort mise en abyme persoonlijk verdriet evocert via de emblematische figuur van de nimf. Deze merkwaardige meta-klaagzangen, of beter proto-klaagzangen, gaan vooraf aan de persoonlijke klacht, bereiden ze voor en nemen uiteindelijk gewoon haar plaats in, uitgevoerd door nimfen die in de renaissance de prototypische figuur zijn voor de professionele schreiers uit de oudheid. In de polyfone versie van Josquin komt de moderniteit van Jean Molinets poëtische strategie en haar paradox extra tot uiting omdat de verteller die zijn klacht delegeert aan nimfen, zelf belichaamd wordt door een polyfone zangersgroep die op zijn beurt de gezongen klaagzang van de nimfen evocert.

In beide klaagzangen reciteren een of twee stemmen uit de katholieke dodenliturgie. In *Nymphes, nappes* wordt *Circumdederunt gemitus mortis* als canon tussen twee stemmen uitgevoerd die twee keer uitmondt in een harde dwarsstand (of chromatische daling) van Mi naar Mib. In *Nymphes des bois* wordt het introitus van de dodenmis gezongen, echter niet op de oorspronkelijke toon Fa, maar een halve toon lager op Mi.

Josquin was de lievelingscomponist van Martin Luther. Hij kende *Nymphes nappes* in de gedaante van zijn geestelijke contrafact *Haec dicit Dominus*. In 1538 beschreef Luther de contradictorische spanning tussen de twee simultane teksten als volgt: “Het bevat erg mooi het verschil tussen Wet en Evangelie, dood en leven. Twee stemmen voeren de treurzang *Circumdederunt me gemitus mortis* enz, tegen vier stemmen die *Haec dicit Dominus, de manu mortis liberabo populum meum* enz zingen. Het is een heel goede en troostrijke compositie.” Is het toeval dat deze versie enkele jaren later opgenomen wordt in een protestants theaterstuk, *Lazarus vom Tode durch Christum am vierden tage erwecket*, over de opwekking van Lazarus, de bijbelse ondode bij uitstek?

Programma

1. Musae Jovis – *Nicolas Gombert*
2. Baisiez moy
3. Parfons regretz
4. Cueur langoreulx
5. Faulte d’argent
6. Petite camusette
7. Douleur me bat
8. N’esse pas un grant desplaisir
9. Si vous n’avez autre desir – *Jean Le Brun*

10. Nymphes des bois
11. O mors inevitabilis – *Hieronymus Vinders*
12. Se congie prens
13. Plusieurs regretz
14. Je me complains
15. Pour souhaitter
16. Nymphes nappés
17. Regretz sans fin

1. Musae Jovis – *Nicolas Gombert*

<p>Musæ Iovis ter maximi Proles canora, plangite, Comas cypressus comprimat Josquini ille ille occidit, Templorum decus, Et vestrum decus.</p> <p>Severa mors et improba Quæ templa dulcibus sonis Privas, et aulas principum, Malum tibi quod imprecer Tollenti bonos, Parcenti malis?</p>	<p>Ye Muses, melodious offspring of thrice-greatest Jupiter, make lamentation. The cypress draws in its leaves. The famous Josquin, he is dead: the glory of temples, and your own glory.</p> <p>Grim and merciless Death, who deprive the temples and princely courts of sweet sounds, what curse could I invoke upon you who take away the good, who spare the undeserving?</p>
---	---

<p>Apollo sed necem tibi Minatur, heus mors pessima, Instructus arcu et spiculis Musasque ut addant commonet, Et laurum comis, Et aurum comis.</p> <p>Iosquinius (inquit) optimo Et maximo gratus Iovi, Triumphat inter coelites Et dulce carmen concinit Templorum decus, Musarum decus.</p> <p>Circumdederunt me gemitus mortis, Dolores inferni circumdederunt me.</p>	<p>But Apollo, equipped with bow and arrow, threatens you with destruction, O you most vile Death, and calls upon the Muses to add both laurel and gold to their hair.</p> <p>"Josquin," he says, "pleasing to the best and greatest Jupiter, exults among the heavenly beings and sings a sweet song: the glory of temples, the glory of the Muses".</p> <p>Encircling me, are the sighs of death; The sorrows of Hell encircle me.</p>
---	--

2. Baisiez moy

<p>Baisez-moi, ma douce amie, par amour, je vous en prie. – Non feray ! – Et pourquoi ? – Si je faisais la folle, Ma mère en serait morrie. Vela de quoy !</p>	<p>"Kiss me, my sweetheart, as my true love, I beg you!" "Indeed I will not, and why? If I were foolish, my mother might be hurt: that's why."</p>
--	--

3. Parfons regretz

<p>Parfons regretz et lamentable ioye Venez à moy, quelque part que ie soye. Et vous hastez sans point dissimuler, Pour promptement mon cueur executer Affin qu'en dueil et larmes il se noye.</p>	<p>Profound regrets and lamentable joy Come to me wherever I might be. And hasten without delay [from hiding], To promptly execute my heart So that it finally drowns in [a sea of] tears and pain.</p>
<p>Parfons regretz et lamentable joye, Venez à moi quelque part que je soye Et vous hastez sans point dissimuler Pour promptement mon cueur exécuter Affin qu'en dueil et larmes il se noye.</p>	<p>No more regrets and mournful joy. Come to me, wherever I am, and once for all, without deception, assassinate my heart, so that it may dissolve in grief and tears.</p>

4. Cueur langoreulx

<p>Cueur langoreulx qui ne fais que penser, Plaindre, gémir, plourer et souspirer Resiouys toy! Car ta belle maistresse Par sa pitié te veult donner liesse, Ioye et plaisir pour te reconforter.</p>	<p>Languishing heart that you only ponder, Lament, bemoan, cry and sigh Rejoice! For your fair mistress By her mercy wishes to give you happiness, Joy and pleasure to comfort you</p>
---	--

5. Faulte d'argent

<p>Faulte d'argent, c'est douleur non pareille. Se ie le dis, las, ie sçay bien pourquoy: Sans de quibus il se fault tenir quoy; Femme qui dort pour argent se resveille.</p>	<p>Lack of money is sorrow unequalled. If a say this, alas, I well know why: Without money, one must remain silent; A woman who sleeps will awake for money.</p>
---	--

6. Petite camusette

Petite camusette, À la mort m'avez mis. Robin et Marion S'en vont au bois ioly, Ilz s'en vont bras à bras, Ilz se sont endormis. Petite camusette, À la mort m'avez mis.	Little snubnose, You have brought me to death. Robin and Marion Are going to the greenwood, They are going off arm in arm, They have fallen asleep. Little snubnose, You have brought me to death.
---	---

7. Douleur me bat

Douleur me bat et tristesse m'afolle, Amour me nuyt et malheur me consolle, Vouloir me suit mais aider ne me peult, Jouyr ne puis d'ung grant bien qu'on me veult. De vivre ainsi, pour dieu, qu'on me décolle!	Grief strikes me and sorrow maddens me, Love annoys me and misfortune comforts me, Desire follows me but cannot help me, I cannot enjoy the great good that [she] wishes me, From such a life, for God's sake, may I be released!
---	---

8. N'esse pas un grant desplaisir

N'esse pas ung grant desplaisir Quant je n'ose pour mon plaisir, Pour mon bien et pour ma santé, Faire du mien ma volenté Et si n'ay point d'aultre desir?	Isn't it a great displeasure When I dare not—for my delight, For my well-being, and for my health— Do as I wish with my own And that I have no other desire?
--	--

9. Si vous n'avez autre desir — Jean Le Brun

Si vous n'avez aultre desir, Sans en avoir nul desplaisir, Puisqu'en avez la volenté Et que c'est pour vostre santé, Faire en povez vostre plaisir.	If you do not have any other desire, Without having any displeasure, Because you do have the will And since it is for your health, You should do what pleases you.
---	--

10. Nymphes des bois

Nymphes des bois, deesses des fontaines chantres experts de toutes nations changes voz voix fors cleres et haultaines en cris tranchantz et lamentations car dattropos les molestations votre okeghem par sa rigueur attrape le vray tresor de musique et chief doeuve qui de tropos desormais plus neschappe dont grant domaige' est que la terre coeuve Acoultrez vous d'abitiz de dueil Josquin Brumel Pirchon Compere et plorez grosses larmes de oeuil perdu avez vostre bon pere. <i>Requiescant in pace.</i> Amen. Tenor: Requiem aeternam dona eis Domine et lux perpetua luceat eis.	Nymphs of woodland, goddesses of the fountains, Skilled singers of every nation, Change your voices, so clear and lofty, Into piercing cries and lamentation for the harsh molestations of Atropos have inescapably ensnared your Ockeghem Music's very treasurer and master, Who henceforth no longer escapes death. It is a source of great sorrow that the earth must cover him. Put on the clothes of mourning, Josquin, Brumel, Pierre de la Rue, Compère, And weep great tears from your eyes, For you have lost your good father. May he rest in peace. Amen. Tenor: Rest eternal give to them o Lord. And let the perpetual light shine on them. May they rest in peace.
--	--

11. O mors inevitabilis – *Hieronymus Vinders*

<p>O mors inevitabilis, mors amara, mors crudelis, Josquin des Prez dum necasti, illum nobis abstulisti qui suam per harmoniam illustravit ecclesiam. Propterea tu musice, dic, requiescat in pace. Cantus firmus: Requiem aeternam dona ei Domine, et lux perpetua luceat ei.</p>	<p>O ineluctable death, bitter death, cruel death, when you killed Josquin Desprez, you took from us a man who, through his music, adorned the church. And therefore, O musician, say: May he rest in peace. Cantus firmus: Rest eternal give to him o Lord. And let the perpetual light shine on them. May he rest in peace.</p>
---	---

12. Se congie prens

<p>Se congié prens de mes belles amours, Vray amoureux, ne m'en veuillez blasmer. J'en ay souffert de plus griefves douleurs Que ne font ceulx qui naigent en la mer; Car tant l'aymer m'est tousiours tant amer Qu'avoir ne puis delle'ung tout seul regard Fors que rigueur pour mon cueur entamer; Si prens congié avant qu'il soit plus tard.</p>	<p>If I take leave of my fair love, True lovers, please do not malign me. I have suffered from it the most grave sorrows Not endured even by those who sail in the sea; For loving her so has always given me such grief That I cannot get even a single glance from her Except for cruelty that daunts my heart; So I take leave before it is too late.</p>
--	---

13. Plusieurs regretz

<p>Plusieurs regretz qui sur la terre sont Et les douleurs qu'hommes et femmes ont N'est que plaisir envers ceulx que je porte; Me tourmentant de si piteusse sorte Que mes esprits ne schavent plus qu'ilz font.</p>	<p>The many sorrows that exist on earth And the sufferings that men and women endure Are nothing but pleasure compared to those I bear; They torment me in such a woeful manner That my spirits don't know how to go on.</p>
---	--

14. Je me complains

<p>Je me complains de mon amy Qui me souloit tant venir veoir La fresche matinée. Or est il prime'et s'est midi Et si n'oy nouvelle de luy, S'aproche la vesprée. La tricoton, la tricoton, La belle tricotée.</p>	<p>I complain because of my lover, Who used to come and see me In the fresh morning time. But now it's prime and almost noon And I have no news of him, The evening comes on. La tricoton, la tricoton, La belle tricotée.</p>
---	---

15. Pour souhaitter

<p>Pour souhaitter ie ne demande mieulx Qu'avoir santé et vivre longuement; Tousiours ioyeux et des biens largement Et en la fin le royaulme des cieulx.</p>	<p>To wish for I demand nothing more Than having good health and to live a long life; Always happy and with great wealth And in the end the kingdom of heaven.</p>
---	---

16. Nimphes, nappes

<p>Nimphes, nappés, néridriades, driades, Venez plorer ma desolation. Car je languis en telle affliction, Que mes esprits sont plus mort que malades. Circumdederunt me gemitus mortis, Dolores inferni circumdederunt me.</p>	<p>Nymphs of woodland, sea and stream and tree, come and weep for my sadness; for I languish in such affliction that my spirits are more dead than ill. Encircling me, are the sighs of death; The sorrows of Hell encircle me.</p>
--	---

17. Regretz sans fin

Regretz sans fin il me fault endurer Et en grant dueil mes doulans iours user. Par ung rapport meschant dont fuz servie Mieux me vouldroit de brief finner ma vie Qu'ainsi sans cesse telle douleur muer. Tout plaisir doncqs ie veulx habandonner, Plus nulx soulas ie ne requirs donner Puis qu'il me fault souffrir par seulle envie. Regretz san fin...	Endless regrets I must endure And live out my sad days in great mourning. Because of a wicked report which I was served It would be better for me to end my life quickly Than to suffer incessantly from such pain. I wish therefore to abandon all pleasure, Neither do I seek to give solace Since I must suffer from envy alone. Endless regrets...
---	--

Graindelavoix

Graindelavoix is een Antwerps internationaal gezelschap geleid door Björn Schmelzer dat werkt met het verleden als flessenpost waarmee common sense en artistieke clichés worden doorbroken. Het “grain” is als het bot in de keel van oude en nieuwe repertoires.

Binnenkort

Kon. Conservatorium Brussel + Sigiswald Kuijken
do 4.11.2021 - 20u | Abdijkerk Grimbergen

BL!NDMAN [sax] – Stylus Fantasticus
vr 5.11.2021 – 20u30 | Abdijkerk Grimbergen

Anja Lechner & François Couturier – Lontano
do 18.11.2021 – 20u30 | Abdijkerk Grimbergen